

Arrest

nr. 107 642 van 30 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 december 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en zijn advocaat K. DHAENE en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 april 2012, als werknemer of werkzoekende, een aanvraag in tot afgifte van de verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent neemt op 23 juli 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker wordt een bijkomende termijn van één maand gegeven om alsnog de vereiste stavingstukken voor te leggen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 december 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 14 januari 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 17/04/2012 werd ingediend door: [...], Nationaliteit: Nederland; [...]

om de volgende reden geweigerd :

☒ Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Ter staving van zijn aanvraag tot inschrijving als werknemer/werkzoekende dd 17/04/2012 legde meneer aanvankelijk geen enkel document voor.

Om deze reden werd door de burgemeester van zijn verblijfplaats Gent op 23/07/2012 besloten tot een weigeringsbeslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) overeenkomstig artikel 51 §1, eerste lid van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, Deze bijlage 20 zonder bevel kon pas aan meneer betekend worden op 12/11/2012, waarna hij nog één maand de tijd had om alsnog de vereiste documenten (voorzien bij artikel 50§2,1° of 3° van het KB van 08/10/1981) voor te leggen.

Vervolgens legt betrokkene e-mails voor met een overzicht van de ondernomen stappen in zijn zoektocht naar werk, meerdere bewijzen van sollicitaties, een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, uitnodiging voor een infosessie bij Call-it en zijn curriculum Vitae.

Betrokkene komt niet in aanmerking voor de inschrijving als werknemer bij gebrek aan een geldige verklaring van indiensttreding of werkgeversverklaring overeenkomstig de bijlage 19 bis of gelijkwaardig (artikel 50§2, 1° van het KB van 08/10/1981). Nergens uit het dossier blijkt dat meneer heden is tewerkgesteld. Hij dient dus eerder als werkzoekende te worden beschouwd.

Aan de hand van de voorgelegde documenten is niet afdoende aangetoond dat betrokkene een reële kans maakt op tewerkstelling overeenkomstig artikel 50§2, 3° van het KB van 08/10/1981. Ondanks de inschrijving bij de VDAB en veelvuldige sollicitaties zit er nergens in het dossier enige informatie dat meneer momenteel zou opgenomen zijn in een verregaande stadium van een sollicitatieprocedure of over een concreet voorstel van een werkgever zou beschikken om in de nabije toekomst in dienst te treden. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene de kans heeft gekregen ook maar één dag te werken in België, al was het maar interimverband of op proef. Meneer verblijft ondertussen meer dan 8 maanden in het Rijk; voor zover hij een effectieve kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen worden verwacht dat hij daar intussen iets van kan voorleggen. Misschien schrikt de leeftijd en mogelijke overkwalificatie van betrokkene voor bepaalde functies sommige werkgevers af, zoals blijkt uit bepaalde reacties, in andere gevallen blijkt het profiel van betrokkene niet te passen bij het profiel dat de werkgever voor ogen heeft voor de invulling van de job. Aan de hand van de voorgelegde documenten heeft betrokkene weliswaar aangetoond actief werk te zoeken en bereid te zijn in verschillende sectoren aan de slag te gaan wat wordt ondersteund door zijn gevarieerd werkverleden, maar blijkbaar volstaan deze elementen niet om werkgevers te overtuigen hem in dienst te nemen. Derhalve kan niet gesteld worden dat hij heeft bewezen een reële kans te maken om te worden aangesteld.

Bijgevolg kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de

tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel, die samen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“De bestreden beslissing is genomen op grond van achterhaalde gegevens en dus absoluut fout gemotiveerd.

De reden van de weigering is dat verweerster van oordeel is dat verzoeker ‘niet afdoende aantoonde een reële kans op tewerkstelling te maken overeenkomstig art. 50, §2, 3° van het KB d.d. 08.10.1981.

Verzoeker is het hier manifest meer oneens.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Verweerster is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, minstens heeft zij deze niet correct beoordeeld.

Verzoeker legt zijn Curriculum Vitae voor (cfr stuk 9) waaruit blijkt:

- *Dat hij in 1979 afstudeerde in het TSO in 3de graad Chemie;*
- *Dat hij heeft gewerkt als klinisch laborant van 1979 tot 1985 en daarna als kwaliteitscontroleur van 1985 tot 1990;*
- *Dat hij in 1995 een opleiding in het hoger beroepsonderwijs heeft gevolgd nl. maatschappelijk werk;*
- *Dat hij van 1995 tot 1998 heeft gewerkt als facilitair manager;*
- *Dat hij van 2008 tot 2009 Call Center Manager was maar daarnaast ook nog als zelfstandige in bijberoep event- en salesmanager van een bedrijf gespecialiseerd in het organiseren van grote evenementen vanaf 2011 ;*
- *Dat verzoeker naast deze professionele bezigheden nog tal van aanvullende cursussen heeft gevolgd;*

Dat gelet op dit toch uitgebreide CV het bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de kans op reële tewerkstelling nihil zou zijn.

Verzoeker legt daarnaast nog een schriftelijke verklaring neer van zijn trajectbegeleidster bij de VDAB, mevrouw [K.H.], die wellicht de beste kijk heeft op de kansen op reële tewerkstelling van verzoeker en welke stelt:

“Als consulente, specifiek voor de doelgroep 50+, kan ik getuigen dat het als 50plusser niet evident is om iets te vinden, maar dat mits voldoende ondersteuning en de juiste motivatie van de klant dit zeker moet lukken binnen afzienbare termijn, ” (cfr stuk 10)

De kans is dus reëel dat verzoeker nog voor de beëindiging van onderhavige procedure zal zijn tewerkgesteld (al dan niet tijdelijk).

Gelet op het bovenvermelde (alles gestaafd door de bijhorende stukken) is duidelijk dat de beslissing van verweerster niet gesteund is op de juiste feitelijke gegevens.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van verkeerde feitelijke gegevens zodat de DVZ het dossier van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en zij niet redelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat bijgevolg de beslissing onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht, maar ook het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt (cfr infra).

Gelet op het bovenvermelde (alles gestaafd door de bijhorende stukken); is duidelijk dat de beslissing van verweerster niet correct en niet gegrond is."

[...]

Er ontstaat een manifeste wanverhouding tussen de gevolgen van de beslissing van verweerster en het doel van afwijzing.

Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat de redelijkheidsvereiste de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999).

Gelet op het bovenstaande blijkt dat het redelijkheidsbeginsel hier wel degelijk werd geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verweerster haar beslissing zorgvuldig moet voorbereiden en moet stoelen op een correcte feitenvinding. Dit beginsel vereist dat verweerster zich zo nodig voldoende informeert om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Door geen rekening te houden met de werkelijkheid en door de door haar aangehaalde informatie over de werkelijke kansen op tewerkstelling van verzoeker en zijn mogelijkheden slechter voor te stellen dan ze in werkelijkheid zijn; blijkt dat verweerster niet zorgvuldig is geweest bij haar uitspraak."

3.1.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld dat verzoekers aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer of werkzoekende wordt geweigerd en hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en dit in de eerste plaats omdat verzoeker noch een geldige verklaring van indiensttreding noch een werkgeversverklaring voorlegt en niet blijkt dat hij is tewerkgesteld. Vervolgens wordt gemotiveerd dat verzoeker evenmin kan worden beschouwd als werkzoekende, nu hij weliswaar werk zoekt doch er niet blijkt dat hij een reële kans op tewerkstelling heeft. Er wordt tevens toegelicht op basis van welke gegevens verweerder tot deze laatste vaststelling komt. Deze motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.1.2.2. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen vervat in artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij op dat ogenblik niet was tewerkgesteld en aldus niet kon worden beschouwd als werknemer. Hij geeft wel aan niet akkoord te gaan met de beoordeling door verweerder in de bestreden beslissing dat hij geen reële kans op tewerkstelling heeft aangetoond en aldus evenmin als werkzoekende kan worden beschouwd. Hij betoogt dat de motivering op dit punt niet steunt op juiste feitelijke gegevens en niet redelijk is. Hij verwijst naar zijn *curriculum vitae* en naar een schriftelijke verklaring van zijn trajectbegeleidster bij de VDAB, waarin wordt gesteld dat verzoeker als 50+-er binnen afzienbare termijn een tewerkstelling zou moeten kunnen bemachtigen mits voldoende ondersteuning en de juiste motivatie.

De Raad merkt allereerst op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met documenten die verzoeker thans voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt, waaronder het schrijven van de trajectbegeleidster bij de VDAB. Er dient te worden aangenomen dat verzoeker de mogelijkheid had om alle volgens hem vereiste en nuttige stukken ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag voor te leggen aan het bestuur. De stukken die voor het eerst in de procedure voor de Raad worden voorgelegd, kunnen dan ook niet dienstig worden aangewend (RvS 1 september 1999, nr. 81.172; RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De Raad merkt verder op dat overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, is voorzien in twee cumulatieve voorwaarden. Verzoeker moet bij zijn aanvraag aantonen dat hij actief naar werk zoekt én dat hij een reële kans maakt om te worden tewerkgesteld. Verzoeker toont, door louter te verwijzen naar zijn *curriculum vitae* en naar de overige stukken zoals voorgelegd bij zijn aanvraag, niet aan dat de bestreden beslissing is gesteund op foutieve of op dat ogenblik achterhaalde gegevens of dat deze kennelijk onredelijk is. Er dient immers te worden vastgesteld dat verweerder rekening heeft gehouden met deze stukken en zonder dat blijkt dat deze voorgelegde stukken foutief werden weergegeven door verweerder. Er blijkt evenmin dat met bepaalde gegevens ten onrechte geen rekening werd gehouden. Verzoeker betwist noch weerlegt verder de vaststellingen in de bestreden beslissing dat ondanks zijn inschrijving bij de VDAB en zijn veelvuldige sollicitaties niet blijkt dat hij is opgenomen in een verregaand stadium van een sollicitatieprocedure of over een concreet aanbod van een werkgever beschikt om in de nabije toekomst in dienst te treden en dat evenmin blijkt dat verzoeker de kans heeft gekregen om ook maar één dag te werken in België, al was het maar in interimverband of op proef, en dit ondanks een verblijf in België van acht maanden. Hij maakt niet aannemelijk dat verweerder gelet op deze vaststellingen op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat kon worden verwacht dat verzoeker na acht maanden toch minstens iets kan voorleggen indien hij een reële kans op tewerkstelling in België heeft. Deze vaststelling geldt des te meer indien verzoeker een CV of profiel zou hebben dat nauw aansluit bij de behoeften op de Belgische arbeidsmarkt.

Waar verzoeker ter terechtzitting voorhoudt dat hij een tewerkstelling zou hebben gevonden, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld op grond van de feiten en gegevens zoals deze op dat ogenblik voorlagen. Niets verhindert verzoeker evenwel om een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verklaring van inschrijving in te dienen.

Door te volharden in de stukken die hij meedeelde bij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker lijkt zich wat de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel betreft ook volledig te steunen op de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, zodat een schending van het proportionaliteitsbeginsel evenmin is aangetoond.

3.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie zich bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door *“geen rekening te houden met de werkelijkheid”* en door de *“aangehaalde informatie over de werkelijke kansen op tewerkstelling van verzoeker en zijn mogelijkheden slechter voor te stellen dan ze in werkelijkheid zijn”*. Evenwel blijft verzoeker in gebreke om *in concreto* aan te tonen op welke wijze verweerder heeft nagelaten met bepaalde door hem aangebrachte gegevens rekening te houden, of op welke wijze verweerder de aangebrachte informatie niet correct zou hebben weergegeven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt als volgt:

“Door de bestreden beslissing wordt aan verzoeker het recht op een gezins- en familieleven aangetast.

Uit de stukken blijkt immers dat verzoeker bij zijn partner inwoont sinds 17.04.2012.

Hem het land uitzetten zou hem verplichten zijn partner achter te laten hetgeen een manifeste aantasting is van zijn recht op gezinsleven.”

3.3.2.1. Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 2 van het EVRM – dat het recht op leven waarborgt – merkt de Raad op dat hij in gebreke blijft uiteen te zetten op welke wijze de *in casu* bestreden beslissing deze wetsbepaling zou schenden. Een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling zou zijn geschonden, doch tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoeker zet *in casu* niet uiteen op welke wijze artikel 2 van het EVRM is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Belgische partner. Hij wijst erop dat hij samenwoont met deze partner. Hij voegt hiertoe bij zijn verzoekschrift een uittreksel uit het bevolkingsregister, waaruit blijkt dat verzoeker sedert 17 april 2012 op het adres van zijn partner verblijft. Ook uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald uit de daarin opgenomen sollicitaties, blijkt dat melding wordt gemaakt van een gezinsleven tussen verzoeker en diens partner. Er zijn dan ook geen redenen om zich te verzetten tegen het aannemen van een gezinsleven in België met de Belgische partner.

Verzoeker licht voor het overige evenwel op geen enkele manier toe waarom er dient te worden besloten dat verweerder een op hem uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou miskennen of dat de bestreden beslissing een niet-gerechvaardigde inmenging uitmaakt in dit eventuele gezinsleven. Het kan in dit verband volstaan op te merken dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat een gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige redenen zijn die hem verhinderen een gezinsleven in zijn land van herkomst of elders op te bouwen (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)). De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht van meer dan drie maanden wordt ontnomen. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De *in casu* bestreden beslissing verhindert verzoeker ook op geen enkele wijze om een verblijfsaanvraag in te dienen in het kader van een gezinshereniging met zijn Belgische partner of om opnieuw in eigen hoofde een aanvraag te doen indien hij alsnog voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden.

Onder deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Het derde middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS